

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.213 van 20 december 2001
in de zaak A. 87.540/VII-19.743**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. HINNEKENS,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 28 oktober 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 oktober 1999;

Gelet op de beschikking van 25 november 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. JANSEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 31 december 1998 en verklaarde zich op 5 januari 1999 vluchteling.

1.2. Op 15 april 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 15 oktober 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 15 juni 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is.

Betrokkene, een XXX staatsburger, zou haar land verlaten hebben omdat haar echtgenoot door een oplichter in financiële problemen was geraakt en daardoor in aanvaring kwam met de autoriteiten. Betrokkenes echtgenoot zou ingestaan hebben voor de grondstoffen in zijn familiebedrijf, een industriële bakkerij, in L.. Betrokkenes echtgenoot zou reeds acht maanden gewerkt hebben via een zekere G. als contactpersoon met een bloembedrijf in J. Op 20 augustus 1998 zou de eigenaar van het bloembedrijf betrokkenes echtgenoot gebeld hebben om te vragen naar het door zijn bedrijf verschuldigde bedrag van 50.000 \$. Betrokkenes echtgenoot zou hem naar G. verwezen hebben omdat die reeds het geld had, maar dat het nog omgewisseld moest worden in Dollars. Een dag later zou de eigenaar naar betrokkene gebeld hebben die haar echtgenoot daarvan op de hoogte bracht. Betrokkenes echtgenoot zou daarop naar G. gaan zoeken zijn. G. echtgenote zou hem gezegd hebben dat haar man niet thuis gekomen was. Op 22 augustus 1998 zou betrokkenes echtgenoot naar het bloembedrijf in J. zijn gegaan, waar hij door S. S., een familielid van de minister van Defensie, zou beledigd maar niet geslagen zijn. Bij zijn thuiskomst zou betrokkenes echtgenoot zeer bang zijn geweest en zou daarop naar de politie zijn geweest. Ondertussen zou betrokkenes echtgenoot al 8.000 \$ bijeengekregen hebben, door o.a. juwelen te verkopen. Op 20 september 1998 zou betrokkenes echtgenoot geconvoceerd zijn geweest en zou er geslagen en beledigd zijn. Betrokkene verklaart dat ze niet weet door wie. Rond 18 uur zou toen de militaire politie gearriveerd zijn die betrokkenes echtgenoot zouden gearresteerd hebben. Na drie à vier dagen zou betrokkenes echtgenoot zwaar mishandeld

thuisgekomen zijn. Betrokkenes echtgenoot zou in extremis één maand de tijd gekregen hebben om het geld bijeen te krijgen en zou daarop vrijgelaten zijn. Op 29 oktober 1998 zouden betrokkene, haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen naar G. zijn vertrokken. Daar zouden ze bij een vriend van haar echtgenoot gelogeerd hebben tot 4 november 1998. Toen zouden betrokkene en haar twee kinderen het vliegtuig naar M. genomen hebben waar ze, tot ze nieuws kreeg van haar echtgenoot (15 december 1998), bij haar vader zou gebleven zijn. Betrokkene zou daarop, via L. en B., naar België zijn gekomen met een autobus. Op 31 december zou betrokkene in België aangekomen zijn, in het bezit van een internationaal paspoort. Op 5 januari 1999 diende betrokkene een asielaanvraag in.

Uit betrokkenes verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als haar partner, en dat zijzelf geen persoonlijke problemen kende. In het kader van het dringend beroep dat door haar partner werd ingesteld werd een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf genomen. In hoofde van betrokkene kan dus evenmin besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 15 april 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat "zij opteert voor een kamer met drie Raadsheren"; dat zij nochtans zonder enig voorbehoud te formuleren is verschenen voor een kamer samengesteld uit één staatsraad overeenkomstig artikel 90, § 1, tweede lid, 1° van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat zij bijgevolg geacht wordt afstand te doen van haar verzoek;
3. Overwegende dat de verwerende partij voorhoudt dat het annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk zou zijn; dat zij bij brief van 3 oktober 2001 afstand heeft gedaan van deze zogenaamde "exceptie";
4. Overwegende dat de verzoekende partij negen middelen inroept, die bij nader onderzoek tot vijf kunnen worden gereduceerd;
 - 4.1. Overwegende dat de eerste drie middelen geput worden uit het feit dat een tolk A.-F. de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal heeft vertaald; dat de verzoekende partij artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) geschonden acht (eerste middel), artikel 57 van de "taalwet" (tweede middel, waarschijnlijk bedoelt de verzoekende partij de

gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken), evenals de motiveringsplicht (derde middel); dat zij in dat verband stelt dat de bestreden beslissing niet kan berusten op deugdelijke motieven wanneer zij gebaseerd is op een verhoor dat geacht wordt "niet te zijn", vermits gebruik werd gemaakt van een tolk die niet voldoet aan de vereiste taalkennis en die de taal van de procedure niet heeft gebruikt;

Overwegende dat de verzoekende partij in de eerste plaats stelt dat, aangezien de asielprocedure in het Nederlands moest verlopen, een tolk A.-N. had moeten optreden, nu de verzoekende partij in Vlaanderen woont, de procedure in het Nederlands moest verlopen en de beslissing van de minister in het Nederlands was genomen;

Overwegende dat uit de gegevens van het dossier niet blijkt dat de tolk, naast het XXX, enkel de Franse taal machtig was, noch dat door de tussenkomst van die tolk de asielprocedure in een andere taal werd gevoerd dan het Nederlands, noch dat de ondervragende ambtenaar niet zou hebben verstaan wat de verzoekende partij verklaard heeft;

Overwegende dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk, die de verklaringen van de kandidaat-vluchteling vertaalt, dit rechtstreeks moet doen naar de taal van de procedure;

Overwegende dat men niet goed kan inzien hoe artikel 57 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken zou geschonden zijn; dat het taalgebruik in het kader van een asielprocedure wordt geregeld door artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en niet door de voornoemde gecoördineerde wetten; dat de door de verzoekende partij aangehaalde bepaling het overigens heeft over disciplinaire sancties lastens ambtenaren die de bepalingen van die wetten omzeilen of ongedaan trachten te maken;

Overwegende dat de verzoekende partij het vervolgens heeft over de motiveringsplicht; dat zij, wat dit beginsel betreft, een aantal verdrags-, grondwets- en wetsartikelen die het telkens hebben over de motivering, op een hoop lijkt te gooien, om dan uiteindelijk te stellen dat de bestreden beslissing niet behoorlijk is gemotiveerd omdat zij gebaseerd is op een verhoor dat, door de tussenkomst van de tolk, plaats zou hebben gevonden in een andere taal dan het Nederlands;

Overwegende dat, zoals reeds gezegd, niet wordt aangetoond dat in het kader van de asielprocedure bij de commissaris-generaal het Nederlands niet zou zijn gebruikt;

Overwegende dat het eerste, tweede en derde middel ongegrond zijn;

4.2. Overwegende dat het vierde, vijfde en zesde middel worden geput uit het beweerde feit dat de bestreden beslissing niet zou aangeven door wie zij werd genomen; dat de verzoekende partij daaruit afleidt dat de motiveringsplicht (nogmaals) werd geschonden (vierde middel), artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet werd miskend (vijfde middel) evenals het "substantiële vormvoorschrift dat oplegt te vermelden wie de beslissing genomen heeft";

Overwegende dat uit de lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat deze werd genomen door de heer P. SMET, toenmalig adjunct-commissaris; dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat beslissingen als de voorliggende ook kunnen worden genomen door de adjunct-commissaris;

Overwegende dat het vierde, vijfde en zesde middel derhalve niet gegrond zijn;

4.3. Overwegende dat in het zevende middel voor een derde maal wordt voorgehouden dat de motiveringsplicht geschonden werd; dat de verzoekende partij opnieuw de reeks verdrags-, grondwets- en wetsebepalingen aanhaalt die het hebben over de motivering;

Overwegende, dat de motiveringsplicht voorzien door artikel 6 EVRM en artikel 149 van de grondwet van toepassing is op gerechtelijke beslissingen, en niet, zoals te dezen, op beslissingen van administratieve overheden;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht;

Overwegende dat, wat de materiële motiveringsplicht betreft, de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal, en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak, en deze feiten te beoordelen; dat het zevende middel niet gegrond is;

4.4. Overwegende dat een achtste middel wordt geput uit de beweerde schending van de Conventie van Genève van 28 juli 1951;

Overwegende dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid laat, meer in het bijzonder voor wat de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat de bepalingen van het voornoemd verdrag geen rechtstreekse werking hebben; dat het achtste middel niet gegrond is;

4.5. Overwegende dat in een negende middel opnieuw gewag gemaakt wordt van een schending van de motiveringsplicht;

Overwegende dat de commissaris-generaal de asielaanvraag in de eerste plaats weigert omdat noch de verzoekende partij, noch haar echtgenoot, aantonen dat zij onder de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève vallen; dat de problemen waarvan de verzoekende partij en haar echtgenoot gewag maken gemeenrechtelijk van aard zijn; dat die vaststelling, die niet wordt betwist, volstond om de asielaanvraag niet ontvankelijk te verklaren;

Overwegende dat het negende middel niet gegrond is;

5. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig december tweeduizend en één, door

de HH.

E. BREWAEYS,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

L. JOLIE,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.